

- « ὦ, πόσον εὐφυῆς ἦτο! Πρέπει νὰ ἐξεμάνῃ ἐξ αὐτῆς ὁ Φουκέ. »
- « Ναί· εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου· διότι ἤκουσα ὅτι εἶπε «τοιαύτη φλυαρία» ὅτι οὐδέποτε ἠρέθιζε τὰ νεῦρά του— ὅτι πάντα τὰ ἐν αὐτῇ ἦσαν ψευδῆ. »
- « Καὶ ἦσαν—εἶνε, ψευδῆ; »
- « Ὅχι! »
- « Πῶς τὸ γνωρίζεις, φίλτατε; »
- « Μαρία, οὐδὲν θὰ κρύψω διὰ σέ. Δὲν θὰ πειραχθῆς· ἀκούου-
 τὴν ἀλήθειαν. Ἰππῆζα ζωηρῶς, ὡς οἱ πλείστοι τῆς ἡλικίας
 καὶ τῶν διαθέσεών μου· καίτοι δὲ οὐδέποτε ἠγάπησα γυναῖ-
 κα πρὶν σὲ ἶδω, ὅμως οὐδέποτε εἶδον, γλυκὺ πρόσωπον καὶ χα-
 ρίσα μωροφῆν μὴ ἔχουσαν ἑλξιν τινὰ δι' ἐμέ. »
- Ἡ κόμισσα ἐμειδίσα καὶ στενάξασα εἶπε, «προχώρει.»
- « Δὲν θυμόνεις; »
- « Ποσῶς, ἀγαπητέ μου· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμώσῃς ὅτι εἰς τὸ
 τίς θὰ ἤματι τὸ μόνον ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ σου. »
- « Τὸ δρκίζομι. »
- « Προχώρει λοιπόν. »
- Ἡ ἀδελφή μου εἶχε ποτε ὠραιότατην θαλαμηπόλον, ἣν
 πείλαε διὰ τινος λόγον. »
- « Διὰ ποῖον; »
- « Ἀμέλειαν, νομίζω. »
- « Ἰερώνυμε, προσφιλέστατε, ὑπεσχέθης μηδὲν νὰ κρύψῃς. »
- « Οὐδὲν θὰ κρύψω. Ἄκουε. Ἐσπέραν τινὰ τὴν ἀπῆντησα εἰς
 φεσπερίδα κατὰ τὸ Σαιν-Κλοῦ· τῇ ὠμίλησα· τὴν ἠρώτησα
 ἵκαμην— ἂν εὔρεν ἄλλην θέσιν. »
- « Καὶ συνεχορεύσατε; »
- « Ναί· σοὶ εἶπον ὅτι οὐδὲν θὰ κρύψω. Θυμόνεις; »
- « Ὅχι· φίλτατε, ἐξακολούθει. »
- « Ἡ κόρη μοὶ εἶπε ὅτι εἶνε θαρραλινὴ ὠραιότατης τινὸς κυρίας
 Παισιών. Ἠρώτησα περὶ τῆς κυρίας τῆς, ἥς ἔμαθον τὴν κατοί-
 ναν· ἔμαθον προσέτι ὅτι οὐδὲ πτέρω οὐδὲ μητέρω εἶχεν ἢ οἴους